

CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS

Sodrásban

Gyűlik bennem volt idők szennye,
Mint áradó folyók szemetje,
De még maradtak fájó csodák,
Áradó idő szívemet kirabolja,
Lelkemet elviszi, kimossa, kimossa,
Tovasodorja, ami szép volt bennem,
Ami jó, nem maradt már bennem
Szeretnivaló, semmi szeretnivaló.
Szívem már nem zakatol fájva,
Bennem nem száguld, nem tombol a vágy,
Elmémben elhalt a gondolat,
Sodor az ár, sodor az ár,
De a fájó múlt kísért, kísért tovább, tovább.
A parton valaki várt, szép szemében
Izzó vágya, kedves arca felragyog,
Kiált felém: itt vagyok, itt vagyok!
Hol van már az éjféli csókja, forró csókja?
A mulandóság bilincse csörren, csörren,
Csobban a víz, csobban a víz, a víz
Elsodor, elvisz mindent.
Rám hiába vár, rám hiába vár
Az a szép lány rám hiába vár!
Sodor az ár, elsodor az ár,
A mélyben lenn a hatalmas görgeteg
Sötét, félelmetes víztömeg,
Fenn a habokon fénykígyók siklanak,
Szájukban tartva a vergődő időmadarat,
És múlnak a nappalok, és múlnak az éjszakák,
S nem tudom, hogyan kerültem tovább,
A víz csak visz, csak visz magával,
És sodródok tudattalan csak odább, csak odább,
Valami újra, valami szépre várva,

Beletemetkezve a jövőbe, az árba,
Már a partokat sem látva, vágyva, várva
Valami nagy újra, valami nagy csodára,
De csak a lassú, mocskos delta fogad,
S a tenger elnyel, mint nagy hal a kis halat,
A végső célhoz értem, ez volt a nagy csoda,
A megsemmisülés és az újjászületés,
A katarzis maga!
Tenger lettem, vagyok tenger is,
És a tengernyi vízcsepp között az egyetlen is,
Aki magányát, fájdalmát, keserű reményét
A csapkodó hullámoknak megsúgta árván,
Amit akkor szór széjjel és ott, ahol akar,
Ha jön a száguldó, vad, könyörtelen vihar.
Ha az őszi köd szítál, ha az őszi köd szítál,
Talán egy árva könnycseppem mégis megtalál,
És nincs már remény, és nincs már vigasz!
Ősz van, ősz, hideg, a köd az égből leszakadt,
Talán egy könnycseppem mégis rád talál,
Nem sodor az ár, már szabad vagyok,
Tengerek vizében magamat
Örökre elringatom.

Utolsó keringő

Sebzett szárnyú sas kering,
A messziségbe felrepülni nem tud már,
Elpusztul, ha földre száll!
Csak kering, csak kering tovább,
Lángoló, égő hegedű,
Az ég vonója megremeg,
Hullanak alá elparázsló dallamok,
Végül felsír a csend.
A föld visszakapja ősi jussát,
A sas utolsó tánca véget ért.

Ó, perc, maradj énvelem!

A haldokló utolsó tekintetében félelem,
Szemében az örök emberi kárhozat,
Életünk egyszer végleg megszakad!
A haldokló utolsó fohásza:
Ó, perc, maradj énvelem!
Míg velem maradsz, addig élem életem,
Bár tudom, hogy a halál
Már vágtat felém sötét lován,
Kételyem nem lehet, végül
Így vagy úgy, de elragad,
Végül így vagy úgy, de végez velem.
Ó, perc, maradj addig is énvelem,
Hogy szolgálaként úr lehessenek
Maradék létemen!

Kései ős a Bükkben

Hegyek őszi bíborán megpihen
A lenyugvó napsugár.
Bágyadt vágyak elhagyott nyoma,
Haldokló falevelek avar sírjaikba
Bújnak zokogva, színes álmaik
Hullanak, csak hullanak.

Az ős csókja halálos csók,
Az ős ölelése halálos ölelés.
Magányos, fájó szívek vacogását
Nem hallja az őszi szél,
Végigsöpör tisztásokon, utakon,
Ösvényeken halkán, csendesen,
Jönnek az avarcsókos, békés reggelek.

Egyre pórébb lesz a táj,
Széttérül rajta a bükki napsugár,
Vedlik a természet, jönnek a zord napok,
Lepergeti a fa magáról a fáradt lombszagot,
Csupaszon, szemérmetlen dobja oda magát,
Várja, hogy a tél hó bundát terítsen reá.

Lesz-e még őszöm, vagy ez az utolsó?
Olyan ez, mint egy élő koporsó,
Fejed alá teszi a csend a vánkosát,
Rád terül a múlt idő, levél szemfödő,
Csiga nyálas csókot ad,
Darvak égi útja hull reád,
Simogat a bágyadt napsugár.

Ilyen ősz, ilyen ősz nem lesz soha már!
Ez az ősz volt az igazi,
Ez az ősz nem is lehetett más,
Mert az elmúlás, az elmúlás
Először most sajgott belém,
Most mart belém igazán.

Milyen az, ha nincs valaki?
Milyen az, ha elmúlt valami?
Hogy van az, hogy valakit elvesztek?
Hogy van az, hogy valamit elvesznek?

Ilyen ősz, ilyen ősz nem lesz,
Nem lesz soha tán!
Az elmúlás, az elmúlás
Így nem fog fájni, így nem fog fájni
Soha már, soha már!

Lesz-e még őszöm,
Vagy ez az utolsó?

Hegyek őszi bíborán
Elhalkul a lenyugvó napsugár.

Nyári zápor

Végleg elhagytalak!
Felhők könnye mosta testem,
Búsan, gyászban,
Hagytam, hogy melegen
Végigcsorogjon hajamon,
Arcomon, ingemen.
Nyári papucsban bokáig sodró
Vízben tocsogtam, ilyen volt,
Ilyen volt ez a nap, a zápor napja,
Mikor elhagytalak.
Bőrig ázva, a felhővel, vízzel,
Sárral egygé válva,
Elfeledve, hogy ember vagyok,
Boldog voltam és szomorú nagyon.
Magához ölelt jó testvér, a természet,
Mely ölel akkor is, mikor nincs eszmélet,
Mikor csupán por leszek, foszló anyag,
Hozzám simul, örökre velem marad.
Nyári záporok, nyári záporok,
Magányos, fájó lelkemet
Mossátok, csak mossátok!

Rózsa

Rózsa virága, rózsá virága,
Ahány szín, annyi báj, annyi derű,
Illatod zsong, lebeg, megbabonáz,
Szirmaid között részegen
Nektárod gyűjti szerelmes méhsereg.
A nyári nap arany csókot ad,
Az őszi szellő magához ölel,
A téli hó, fehér lepel csak álmodik rólad,
Milyen voltál, és milyen leszel,
És betakar gondosan... mint féltő, kedves szerető.

A Parnasszus lábánál

Ülök a Parnasszus lábánál
Koldusként, süketen és árván,
S látom, hogyan mennek fel a nagyok,
Viszik magukkal a csodálatos rímeket,
Fantasztikus képtársításaikat és fennkölt igéiket,
És érzem a fennkölt illatuk,
S irigylem őket, s lennék közöttük
Épen, okosan és szépen,
De süket vagyok, béna és szegény,
Csak a mára gondolhatok,
Talán túlélem e napot, nem tudom.
Ülök egyedül a Parnasszus alatt,
És szép álmokat álmodom,
Ami reményt ad és maraszt,
Hogy Isten lábához hajthatom fejem,
Ha a sors megszalaszt,
Csak az Isten fogad el!
Csak az Isten ad vigaszt!
Koldusként, süketen és bénán,
Ahogy sóvárogva ott ülök egyedül
A Parnasszus alján.

Éneklő kaszás

Peng az acél, a múlás kaszóját élezi,
Fogy a fenőkő, fogy az acél,
A kasza éle nő, csak egyre nő,
Óceánon, habzó tengeren túl,
Mint visszhang visszajajdul,
A mező gyászban áll!

Hullanak a deli, pompás fűszálak,
Hullanak a szép mezei vadvirágok,
Mert hullaniuk, mert halni kell!
Beléjük hasít halálfejes, pengő kasza,
Siratódal: fájdalmas,
Győzelmi ének: mámoros,
Legyőzöttek és győzők együtt álmodott álma:
A jövőnk közös – így vagy úgy,
Rendet vágni kell!
Rendet, mert a mező, a világ elvadul,
Elszabadult lovak jönnek, gazdátlan csordák,
Dözsölő gyomok, mindent eltakar a gaz,
A nap is elfakul.
Tudósok jönnek, okosak,
Mindent megismernek, minden részletet,
Megnéznék a holdról, mikroszkóp mélyéből
Mindent feltárnak, amit lehet,
Letesznek örök, bölcs szabályokat,
A jövő belőlük merít,
De az úr a kasza élén a fenőkö egyedül!
Jön a gép, csikorog, dohog,
Csorognak belőle olajmázos napok.
A mezőnek is hiányzik a kasza,
A kaszáló éneke, izzadtsága, lepergő szaga,
Hiányzik a csend, a táncoló, langyos szellő,
A dudorászó, békés báránylehelő.
Gazdagabb lesz az új fű,
Szebb lesz a mezei virág,
Mert viszik magukkal őseik kincseit
És az éneklő kaszást.

***

Kortárs magyar irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>